

- 1464, Juni 28. *Esbernus Johannis* de Dacia; art.; i., p.
 1464, Novbr. 30. *d. Boetius* de Dacia, Lund. d. Art.; i. et s.
 1465, Mai 29. *Joh. Akonyis* de Dacia, d. Lund.; art.; i. et s.
 1465, Mai 29. *Andr. Horn* de Dacia, Lund. d.; art.; i. et s.
 1465, Octbr. 24. *Olaus Benedicti* }
 1465, Octbr. 24. *Otto Johannis* } Daci. art. i. et s.
 1465, Octbr. 24. *Joh. Magni* }

Norske.

1435. *Turkillus Johannis*, cl. Nidrosiensis d. art., s.
 1463, August 19. *Hazebotus de Nijdrosea*, Nijdrosensis d.; art.;
 i. et s.
 1464, August 5. m. *Alnerus Yvari* de Nydrosia de regno Nor-
 wegye; iur; i. et s.¹⁾
 1465, Juni 22. *Harinchinus Johannis* de Norwegia, de Nydrio-
 siensis, art.; i. et s.

En versificeret Autobiografi af Provst Jochum Friederich Zarth.

Meddelt ved Kapitain **H. F. Grandjean.**

Forfatteren, Jochum Friederich Zarth, født d. 30 Juni 1709 i Hille-
 rød, var Præst i Ølstykke, Søn af Smed Jochum Zarth og Anna Cath.
 Hals, og døde sammesteds d. 14 Juli 1769. Han ægtede d. 29 Jan.
 1738 i Hillerød Christine Marie Kræmer, f. 1713, † 1770 i Frederik-
 sund. Deres eneste overlevende Barn var Marie Margrethe Zarth, døbt
 14 Ap. 1738 i Hillerød, gift d. 23 Mai 1758 i Ølstykke med Jørgen
 Smith, Kjøbmand i Frederikssund, S. af Christian Smith, f. 1687, †

tinerne). Se ogsaa Danske Mag. I R. 3, S. 321—331; 4 R., 2, S. 101
 og Saml. til Fyens Hist. og Topographi, 1 Bind (A. Crone, Saml. til
 Odense Bispekrønike), S. 317—328.

¹⁾ Om denne Mand tilføies der i Matriklen S. 544 under Texten: Die Worte
 „m — Norwegye“ einschliesslich sind durchgestrichen; spätere Randbem.
 lautet: hic. resecatus fuit 1468, 20 die octobris per sententiam rectoris
 de consensu totius universitatis (als Anhänger des Wilh. Kairman de
 Werdena).

1783, Hofsnedker og Kjøbmand i Fred.sund 1746 og Karen Olsdatter, Hofsnedker Fred. Hartmanns Enke. Fra dem nedstamme Grene af Familierne Aarestrup, Buchwald, Plenge m. fl.

Digtet er dateret d. 23de Februar 1762.

Mit korte Levnets Løb mand kunde heraf tage!
Paa Friderichsborrig Slot begyndte mine Dage,
Thi aar Et Tusinde Syv hundrede og ni
Blev Jeg til Verden føed, dend sidste Iunii.

Min Fader Jochum Zarth, hof Kleinsmed, mange kendte,
Anna Catrine Hals min Moder; de anvendte
Tilbørlig Flid, at Jeg undfangen fød i Synd
Ved Daabens Vand og Aand blev Renset af det Dynd.

Forældre Spared Gud mig, til jeg selv blev myndig,
Opfødt, Oplærdt og lidt i Herrens Veye kyndig,
De sparede og ey Bekostning, Omhu, Fliid
For min Fremdragelse, for Deres leve Tid.

Gud har fra megen Nød mig faderlig bevaret,
Især mit unge Liv Toe gange Sælsomt Sparet;
Et Siu Aars Baren faldt jeg dybt i Vandet ned,
Et større Pigebarn Drog mig paa Vads kiersted.

En Anden gang paa Iis leg plump ned i en Vove,
Saa jeg snart færdig var i Slotsøen at bortsove;
Men Gud mig holdt og hjalp, at jeg blev ræddet op,
Saa vaad, Stivfrossen, kaald fra Taa og indtil Top.

Da jeg var dragen op; Min Fader selv mig mødte
Men hand blev staaende saa stille som en støtte,
Ieg taledet et ord, Mig siintes som jeg saae
Et Dølsens Billede udi hands aasiun taae.

Da jeg til huuse kom, min Moder sad besvimet
Der var en Lyd, som mand der hafde støyet. stimmet;
Da de smaae Sydskende i Graad og Hysten stoed,
Alting som dødeligt for mine Øyne loed.

Men at Ieg blev en Præst, Det værk har Guds aand drevet;
Thi da jeg kom til aar, af Dødsens strube revfet,
Da var mit sind, hu, Lyst og intet andet Nock,
End at Jeg vilde gaae i blandt den Sorte Flock.

Jeg vilde Sorte kiole frem for den Sorte Smede,
Skjøndt jeg vel sometid af Angest maatte Svede;
Latinske skole var Min Lyst, dend gik jeg i
Fra Friderichsborrig Slot fra aarene var Ti.

Der Bircherod, Lider og Schwarts koff gav mig Lære,
 Tre Præster jeg igien for mange holdt i ære,
 Men Rector Grenow var min bæste Skolemand,
 At efter Siu aar kom jeg i Studenter Stand.

Saa ved Academi Jeg Fire Aar Studerte,
 Det brændte Medlertid; Provst Nannestad mig lærde,
 At jeg Examina dog vel igjennemgik
 Og min Dimission Non sine laude fik.

Da kom min faders Død, og jeg kom hiem til Moder,
 Der korn i ænkestand med Fire voxne Poder;
 Jeg var dend eenest Søn, og saa hun sad ved Brød,
 Jeg og med Søskende hos herde Brødet nød.

Dog fik jeg Leilighed i Præken mig at øve,
 Endog for Kongens huus gav Fire gange Prøve;
 Men Tiden blev mig lang, saa jeg svart vaklede,
 Og var paa vey at gaae ud fra det Geystlige.

Men fandt dog Mod igien Studering at Fortsætte;
 Og mig en hustrue tog, mit traurig Sind at lætte,
 Een hustrue, som sin mand har aldrig giort fortred,
 Men Mand, huus, Folk omgaaet med god Beskedenhed.

Det mig en Lykke var, at jeg fik Jomfrue Kremer
 Som indtil denne Dag mit gavn og bæste fremmer,
 Som børn leved vi, hinanden vel fordrog.
 Toe Døttre Gud os gav; Den eene igien toeg.

Da jeg en Fader blev, fik jeg ret lyst at stræbe,
 I hvad jeg maatte faae, at lide, slide, slæbe,
 Jeg var og uforsagt at tage Tvende kald,
 Som Feldt Præst at gaae bort, men fik et bædre Vald.

Guds Forsiun magede, Jeg hiæmme blev hos mine,
 Til jeg forfløttet blev med Børn og min Christine
 Til Ølstücke at boe, Brødstøcke her at faae,
 hvor øl og Brød med meer jeg leed ey Mangel paa.

Men nu jeg klage maae, det mangler mig paa kræfter
 Da megen Svaghed sig i min krop sammen hæfter
 Jeg bær paa et Svagt Brøst, saa tungt som Bly og Steen,
 En dyb, huul hoste gjør mig ogsaa daglig meen.

Saa jeg ræt krymper mig, hvergang jeg skal fremtrede
 I Herrens Forgaard der hands Plantelse at væde;
 Thi som jeg vil og bør, min Pligt kand ikke skee
 Hvad skal jeg deraf spaa? hvad maa jeg forudsee?

Dend lange siuge jo dend visse død vil blive
 Mer siger jeg ey nu. Meer kand jeg her ey skrive
 Men skriv O Jesu Dig dybt i min hiærte Roed!
 O lad mig døe med Sand I Troe: haab, Bøn og Boed!

Lad mig ey Piines hort, Forløs mig fra Ewig Piine!
 Annam O Gud Min Aand! Antag dig alle Mine!
 Forsiun den Menighed med en Rætsindig Præst!
 Saa siger Tak for mig, som her var kun en Gjæst!

Gud for Alting Tak jeg yder:
 Tak for Skabning, Forløsning Boed!
 Tak at Du mig ey forskyder!
 Tak for Din Søns Jesu Blod!
 Tak for Alt, hvad Du mig gav!
 Tak for Revselse og Straf!
 Tak ja ævig Tak jeg sige
 Vil Dig i dit himmerige!

Tak min kiære Ægtemage!
 Tak for al din kiærlighed!
 Tak i Børen, som saa fage
 Mig at ære, lyde, veed!
 Tak hver i min Menighed
 Som mig tjænte med Jer Sveed!
 Tak hver Broder i det herret
 Hvor jeg Sogne Præst har værret!

Om Kobberstikkeren Capitaine i Søetaten Poul Isaak Grønvalds Herkomst.

Meddelt af Archivfuldmægtig E. A. Thomle.

Her. F. C. Grønvald har Ret, naar han i dette Tidsskrifts 3 R. V, S. 247 f. har fremsat den Formening, at den i den nye Udgave af Weilbachs danske Kunstnerlexicon omhandlede Kobberstikker, Capitaine i Søetaten *Poul Isaak Grønvald* ikke — som der anført — kan være nogen Søn af Capitaine ved 2. søndenfjeldske nat. Dragonregiment *Frederik Christian Grønvald* og *Justine Cathrine Reichwein*. Det er forøvrigt ogsaa mindre korrekt, naar Kunstneren hos Weilbach angives født 1719, da han maa være den „*Capit. Grønvalds Søn Povel Isacides*“ der blev døbt i Skedsmo Kirke 11 Søndag e. Trinit. 1718 (s: 28 August s. A.).

Faderens Fornavn nævnes ikke i Kirkebogen, saa det alene maa være en Gjætning, at han skulde være den *Frederik Christian Grønvald*, der var Capitaine ved 2det søndenfj. nat. Dragonregiment. Dette kan imidlertid ikke være rigtigt allerede af den Grund, at *Frederik Christian Grønvald* i 1718 kun var Lieutenant ved Smaalenske Comp. af det nævnte Dragonregiment (dertil udnævnt 25 Decbr. 1716) og først 26 Novbr. 1732 erholdt Capitaines Character og 15 Juli 1750 udnævnedes til virkelig Capitaine og Chef for vestre Smaalenske Comp., hvorfor han umulig kan være den „*Capit. Grønvald*“ der allerede i 1718 havde en Søn til Daaben i Skedsmo. Derimod udnævntes „*Adam Levin Grønvald*“ 15 August 1718 til Capitaine og Compagnichef i 1ste Akershusiske nat. Infreg. og det maa følgelig være denne, der den 28de i samme Maaned havde Sønnen *Povel Isacides* til Daaben i Skedsmo Kirke.